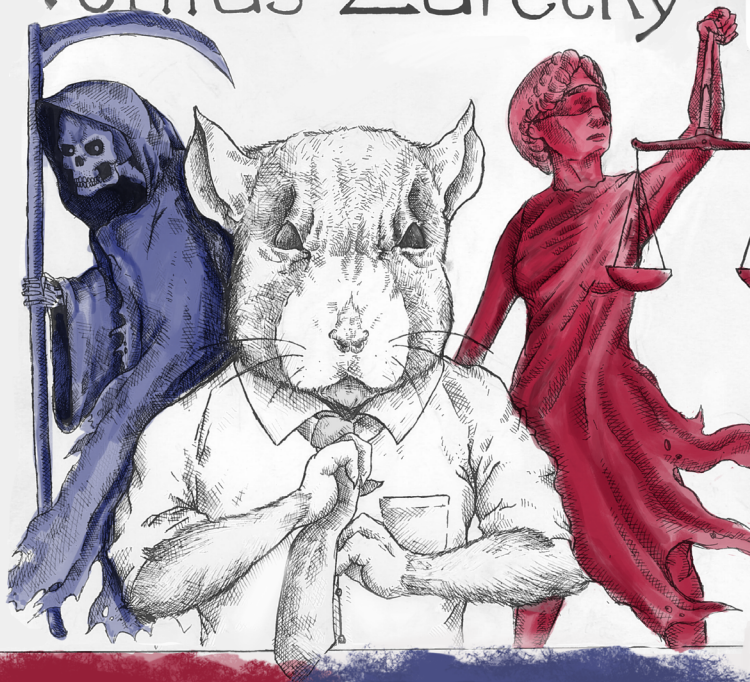

Tomáš Zářecký

KRYSÍ REQUIEM

Šestý den stvořil Bůh člověka.

Sedmý den stvořil člověk zlo.

KRYSÍ REQUIEM

Tomáš Zářecký

*Šestý den stvořil Bůh člověka.
Sedmý den stvořil člověk zlo.*

KRYSÍ REQUIEM

Tomáš Zářecký

Text © 2017 Tomáš Zářecký

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2017

Obálka © 2017 Vojtěch Petržílek

1. vydání © Lukáš Vik, 2017

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-165-3 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-166-0 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-167-7 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

—

*Malému princí Albertu Michaelovi a velkým
princeznám a princům z 9.B roku 2017.*

—

*Na každou generaci čeká její Bílá hora, Mnichov
nebo 21. srpen 1968. Přeji Vám, abyste se –
až budete stát na křižovatce dějin – dokázali
rozhodnout správně. Abyste měli odvahu i sílu
zůstat věrni principům lidské morálky a cti,
abyste až do konce svého života byli tím, čím
jste byli i na jeho začátku – cítícími a myslícími
lidskými bytostmi, ne zrudami ve službách
nenávisti a zla.*

—

*Všechny osoby a události této knihy jsou
smyšlené. Jakákoliv jejich podobnost se skutečně
existujícími osobami nebo událostmi je čistě
náhodná a nezáměrná.*

PROLOG

Zmrzačený muž s vyhaslým pohledem kráčel vysokou trávou, v levém podpaždí krabici tvaru krychle, v pravé ruce pistole značky Glock. Šel nejistým krokem a šel dlouho – tvář měl unavenou a kolem něj se nacházely jen nekonečné travnaté plochy se stromy pamatujícími mnohem více, než kolik pojme lidský život. Před jedním takovým velikánem ztratil muž poslední zbytky sil a padl na kolena. Balíček opatrně položil do zelené peřiny před sebou a z kapsy vytáhl pomačkanou fotografii. Políbil ji a poslední dvě kapky slz zmáčely její povrch. Svěsil hlavu a přiložil ústí zbraně ke spánku. Třeskl výstřel a vítr mu vzal fotografii z ruky.

ČÁST PRVNÍ

Kapitola 1, Denver, USA, červenec 2016

„Mám rakovinu v posledním stádiu. Zbývá mi pár měsíců, možná rok, když Bůh dá. Nikdy jsem ho o nic neprosil, takže to teď mám u něj schované.“

„Já vám nevím. Před týdnem jsem dostal obrovskou chuť na pizzu, tak jsem se začal modlit, hodně modlit, ale nic...“

Tvář Davida Kvapila i nadále vyhlížela nezaujatě, takřka nepřátelsky. Vypadal jako dva tisíce let stará antická socha. Stejně vysoký, pohledný, svalnatý – a stejně mramorově chladný a emočně prázdný. Místnost, v níž oba muži seděli v luxusních kožených křeslech oddělení masivním dubovým stolem, se pyšnila obrovskými rozměry a nádhernou výbavou stěn, které dominovala okázalá knihovna za hostitelovými zády. Navzdory svému lesku a okázalosti v návštěvníkovi nezbuzovala žádné kladné pocity. Když mluvili, jejich hlasy se rozléhaly prázdnotou. Ve zdech starého rodinného sídla se usadilo cosi podivného.

Bylo to něco smutného, osamělého, něco děsivě konečného. Stařec byl poslední svého rodu. David si uvědomil, že se starým chřadnoucím pánem umírá i tehle dvě stě let stojící dům.

„Nebojím se smrti, Davide. Smířil jsem se s ní. Vám je kolik – pětatřicet? Hm, takže půlka toho, co mně. Chápu, že v tomhle věku by se vám rok jevil jako ukrutně krátká doba na to zemřít, ale mně ten čas připadá adekvátní. Stihnul jsem toho už hodně a teď vím, jaké záležitosti ještě musím urovnat, abych z tohohle světa odešel s čistým štítem, a že nesmím otálet. Kvůli tomu jsem vás pozval. Jedná se o poslední záležitost mého uvadajícího života, kterou je nutné uvést do pořádku. Prostě nemůžu umřít, dokud neuzavřu tuhle poslední kapitolu. Budu se s tou potvorou, co mi rozežírá vnitřnosti zažíva, prát tak dlouho, dokud bude potřeba.“

David Kvapil cítil, že by se slušelo něco poznamenat k promluvě starého, svraštělého pána, který se teď natáhl pro sklenici vody a málem ji třesoucí se rukou rozlil. Rozhodně nevypadal na oněch údajných sedmdesát let. Možná osmdesát, osmdesát pět, hádal by David. Jenže rakovina umí být svině. Před pěti lety ta mrcha dostala jednoho z jeho přátel. Chlap jako hora lehce přes čtyřicet, sportovec tělem i duší, a na konci z něj zůstala jen

kostra potažená nezdravou nazelenalou kůží, které manželka musela měnit plíny. Starý Abraham James Holmes mu oživil hořké vzpomínky. Neměl už žádné vlasy, oči vězely hluboko v tmavých důlcích, tváře se propadaly, lícní kosti ostře vystupovaly. Sice hodně mluvil, ale co chvíli ztrácel hlas a musel dělat dlouhé přestávky.

„Je mi líto, že umíráte,“ pronesl nakonec vlašně, a i když se snažil přimíchat do těch pár slov i trochu účasti, výsledek považoval za nevalný. Konec konců, proč by ho mělo trápit neštěstí člověka, kterého poznal teprve před pár hodinami? Myšlenkami bloudil ve svém zpackaném životě, který se mu právě rozpadal pod rukama. Cítil, jak mu otěže vlastního osudu vyklouzávají z rukou a nic s tím nezmohl. Gabriela definitivně odešla a vzala s sebou i Nicol. Ve schránce na něj čekala obsílka od soudu a hádal, že po skončení rozvodu uvidí svou pětiletou dcerku přinejlepším jednou za dva týdny. A do toho ta záležitost s Albert Media Press.

„Nežádám vás o falešný soucit,“ mávl starý pán rukou a David v tom gestu spatřil cosi otráveného, nikoliv však pohrdlivého. Holá lebka posetá stařeckými skvrnami se leskla ve třpytu lampy a ruka se mu třásla, když tlačítkem přivolal služebnou. Dolila mu z karafy sklenici vody

a Davidovi přinesla další bourbon. „Vím o vás dost, abych si učinil představu, že vás trápí spousta starostí ve vašem vlastním životě,“ pokračoval A. J. Holmes pomalým, unaveným hlasem člověka těsně před smrtí. „Proč byste měl litovat nechutně bohatého miliardáře, kterého dostihl nevyhnutelný úděl všech živých bytostí? Ještě před pár staletími se pohybovala průměrná délka lidského života kolem třiceti let – narodit se trochu dříve, oba bychom už leželi šest stop pod zemí. Myslím, že si proto můžu gratulovat k tomu, jak dlouho jsem žil.“

„Máte pravdu,“ přikývl David, vzal si sklenku a přešel se před okno. Venku fičel ukrutně silný vítr a rval listí ze stromů lemujících honosné sídlo jako nemá stráž věků. Blížila se bouře a David přemýšlel, zda nezruší jeho zpáteční let do New Yorku. Se zády do místnosti dokončil myšlenku: „Je mi fuk, že umíráte, pane Holmesi. Strčte si svou rakovinu i peníze někam. Nechápu, proč jsem sem vůbec letěl. Váš telefonát byl šílený.“

„Možná šílený, ale pro vás i dost zajímavý, jinak bychom se tu teď spolu nebavili.“

Od chvíle, kdy před čtvrt rokem ztratil kontakt s Nicol, si David připadal stejně jako statné duby za vyleštěným sklem. Týraný a bezmocný. Zmítaný okolními vlivy, se kterými nemohl bojovat, pouze

strpět, co mu provedou. Gabriela mu dávala dostatečně dlouho najevo, že to mezi nimi neklape, ale dalo se jejich manželství vůbec zachránit? Poslední dobou si byli už tak vzdálení, že se ani nehádali, nepodváděli, jen prostě... Vyrostla mezi nimi zeď odcizení a neporozumění a schovávala před nimi navzájem všechno to dobré, co je kdysi spojovalo. Tak jako na podzim zmizí listí staleté aleje, vytratila se i jejich láska a zůstalo jen holé, prázdné nic.

„Děkuju za ten projev vašeho skutečného já,“ ušklíbl se starý pán a očka mu poprvé zajiskřila. „Potřebuju, abyste se ke mně choval zcela upřímně. Kupuju si nejen vaše schopnosti výborného investigativního novináře, ale i naprostou loajalitu a oddanost naší věci.“

„Naší? Ještě ani nevím, co po mně žádáte,“ ohradil se David a ani se nesnažil skrýt podráždění. Nelíbilo se mu, jak stařec automaticky počítá s jeho zájmem. Jak si na něj činí nároky. Že ho oslovuje křestním jménem. „Nejsem děvka na prodej.“

„To jistě ne, ale dohodneme se. Věřte mi.“

David se posadil zpátky naproti mrtvole na dovolené. Zhluboka vzdychl a pokynul rukou na znamení, že poslouchá.

„Peníze v sobě skrývají neuvěřitelnou moc. Můžu vám učinit nabídku, kterou jednoduše nemůžete odmítnout. Pochybujete? Pak jste pokrytec. Každý na tomhle světě má svou cenu, i když nemusí být nutně vyjádřena penězi. Každý se dá koupit, Davide, to je zlaté pravidlo, které se naučíte velmi rychle, pokud se stanete tak bohatým jako já. Jistě, ne všechny věci se dají koupit, jako kupříkladu moje zdraví, ale lidé ano. Lidé především. Vy teď potřebujete peníze a vliv a já vám oboje poskytnu. Zároveň to, co budete dělat, vám přinese i skvělý materiál na reportáž, která se stane odhalením století. Takže vám nabízím nejen finanční, ale i profesní motivaci. O vašich ambicích přitom nepochybují.“

„Víte toho o mně trochu moc, nezdá se vám?“

„Jedna z výhod toho být miliardářem.“

„Ve svém oboru jsem si získal slušné renomé i bez vás. Moje reportáže i jméno mají zvuk, můžu zavolat do tuctu novin nebo televizí, kde mi zulíbají nohy, když k nim nastoupím. Proč si, zatraceně, myslíte, že jsem odkázaný na vaše peníze?“

„Z velmi prostého důvodu, milý příteli,“ usmál se starý pán a David pocítil omračující úder neviditelnou pěstí do žaludku. V tónu hostitelova hlasu a jeho blaženém výrazu se promítala povýšená

přezíravost patricijů vůči plebejům, která se táhla dějinami už od antického Říma. Bohatí budou mít vždy pocit nadřazenosti nad méně majetnými, vždy budou existovat králové a otroci, pánové a poddaní, horních deset tisíc a chudina, jen jména pro to všechno se změní. Jinak nic.

„Tak ven s tím,“ pobídl ho netrpělivě. Starý pán se zakuckal.

„Budete pro mě pracovat kvůli Nicol.“

„Jak- prosím? Asi jsem špatně rozuměl. Budu... kvůli Nicol?“ zaskřehotal David a zatoužil po další sklenice bourbonu.

„Jste skvělý novinář, o tom žádná. Proto také nyní sedíte naproti mně – nevybral bych si nikoho, komu stoprocentně nevěřím, že dotáhne úkol do konce. Jenže noviny, v nichž jste si vybudoval tak skvělou pozici, koupil koncern Albert Media Press a lidé v jeho čele nepatří mezi vaše skalní fanoušky, co říkáte? Naopak se domnívám, že vůči vaší osobě cítí jistou zášť poté, co jste jim provedl. Dá se proto předpokládat rychlý úbytek článků z vašeho pera z předních stránek a s tím související ústup z výsluní čtenářské přízně. Znáte to, sejde z očí, sejde z mysli... K čemu bude sebelepší reportáž, když zůstane zahrabaná na straně dvacet čtyři pod obří reklamou na nový lék proti potížím

s prostatou? V dnešní předimenzované a uspěchané době už na třetí straně čtete pouze titulky a na páté noviny vyhazujete do koše.“

David cosi zamručel, ale nahlas neřekl nic. Tuhle starou novinářskou pravdu samozřejmě znal. A taky věděl, že pro Albert Media Press představuje jeho osoba něco srovnatelného s osinou na jednom citlivém místě.

„Po čase začnete být nespokojený, půjdete hledat práci jinam. Samozřejmě, najdete ji, nicméně chvíli to potrvá a nebude to podle vašich představ, alespoň zpočátku ne. Vytvořil jste si psáním řadu nepřátel, kteří si nenechají ujít příležitost vidět vás na kolenou. Najdou si smyšlené důvody pro váš nečekaný konec a Albert Media Press vás očerní tak, že vrátit se v čase před občanskou válku, budete až do konce života dříť na bavlníkových plantážích v Alabamě. A mezitím vám poběží čas. Bydlíte v garsonce o pětadvaceti metrech čtverečných. Nemůžete si dovolit lepší bydlení, tím spíše ne slušného právníka pro rozvodové řízení. Chcete se zastupovat sám? Blázne! S takovou spor o dceru prohrajete za týden. Vaše manželka sice nevydělává horentní sumy, nicméně C. D. Spencer & Son nepatří v právním světě mezi úplný odpad. Pro mě znamenají samozřejmě bezvýznamné nuly, ovšem

pro ni zlatý důl a pro vás noční můru jak z hororů Stephena Kinga. Rozcupují vás na takhle malé kousičky! Ani si proti nim neškrtnete. Co když vám ale seženu a zaplatím ty nejlepší právníky v téhle zemi? Takové právníky, se kterými získáte dceru do péče ještě dříve, než soud vůbec začne?“

„Chcete tím naznačit, že...?“

„Že výsledky soudních přelíčení jsou dány dopředu? Samozřejmě, že ano. Protože v nich přece nejde o spravedlnost. Nevítězí ten, kdo se nachází v právu, nýbrž ten, který si zaplatí schopnější lidi, aby přesvědčili ostatní, že je v právu. Jinými slovy, ano, peníze vyhrávají soudy. Ale ne korupcí, nýbrž naprosto legálně a počestně.“

„Počestně,“ odfrkl si David a cítil se na nic. Stařec zabrnkal na citlivou strunu. Bolest, která mu zaplavila nitro, byla tak silná a bylo jí tolik, až se divil, že mu nevytéká ven z těla ústy, nosem i ušima. Toužil nikdy neslyšet a nemyslet na nic z toho, co tu teď padlo. A přesto musel. Proto dorazil. Protože doufal, že mu tenhle starý blázen hodí záchranný kruh.

„Za předpokladu, že bych uvažoval o vaší nabídce, jakou práci byste po mně žádal?“ odhodlal se a upřel na nemocného pronikavý pohled.

„Nejprve mi povězte, co víte o Edenii.“

„Asi tolik, co každý druhý,“ pokrčil David rameny a zvedl se ze židle. Z nějakého důvodu se potřeboval hýbat, aby se mu lépe přemýšlelo. Edenie... Proč zrovna tohle téma? Starý pán pokynul blahosklonně hlavou a přivolał tlačítkem služebnou. Karafa s jantarovým mokem tentokrát zůstala na stole a David pochopil, že vyprávění zabere zřejmě víc času, než předpokládal. Nervózně se podíval na hodinky, zatímco stařec spolkl dvě pilule prášků. Do okenní římsy zabubnovaly první kapičky studeného deště jako předzvěst přicházejícího běsnění živlů. David si prohrábl krátké světlé vlasy a plné rty svlažené alkoholem začala opouštět první slova pozoruhodného příběhu.

„Někdy v padesátých letech polský podnikatel, milionář a filantrop židovského původu, Stanislaw Plodiewski, koupil od Britské koruny bezvýznamné souostroví v Jižním Pacifiku. Za války prošel vyhlazovacím táborem Auschwitz-Birkenau, kde ztratil všechny příbuzné. Sám tam přežil neuvěřitelné dva roky. Jako zázrakem nejenže nezemřel, ale po válce dokonce získal zpátky i podstatnou část rodinného majetku. Nepochybně díky kontaktům rodiny Vladislava Znaničského, Plodiewského blízkého přítele, s Američany.

Plodiewski se poté rozhodl veškeré prostředky investovat do vybudování lepšího světa. Toužil založit jakousi novou společnost bez politiky, peněz, zla, násilí... A tak koupil již zmíněné souostroví.“

„Zatím tu pohádku vyprávíte nádherně, až byste mě uspal. Dočista jako oficiální propaganda.“

„Plodiewski se dohodl s Američany a Sověty, že jeho ostrovy zůstanou mimo sféru jejich vlivu a zaplatil jim, aby se úplně zapomnělo na jejich existenci,“ pokračoval David. „V žádné mapě ani atlasu vydaném od padesátých let tenhle kus pevniny nenaleznete. Těžko hádat, kolik to Plodiewského stálo, nicméně investice se vyplatila. Půl století se jeho sociální experiment rozvíjel, aniž by se do něj vměšoval kdokoliv zvenčí. Získal padesát let na to, aby uvedl v praxi myšlenky, které filosofové označují za utopistické.“

„A dokázal to?“

David pokrčil rameny. „Oni to tvrdí.“

„Věříte jim?“

Opětovné pokrčení ramen a podrbání se na špičce nosu. Davidovy modré oči zůstávaly klidné až lhostejné. „Chybí mi důvody pro i proti. Nevím. A hlavně, nesejde mi na tom.“

„Padesát let, kdy nikdo nevěděl, co se na těch zatracených kusech skalisek děje... Věříte tomu, co

říkáte, Davide? Snu o spravedlivé společnosti bez zla?“

„Záleží na mém názoru? Ptal jste se, co vím o Edenii. Nemůžu citovat jiné informace než oficiální zdroje, protože i když se v roce 2010 Plodiewského vnuk rozhodl opustit bezpečí anonymity a vystoupil s projektem svého dědečka ze stínu, širší veřejnost se stejně mnoho informací nedozvěděla.“

„Nedozvěděla se vůbec nic, pokud vás můžu opravit.“

„Nicméně z projektu Edenie se stal samostatný suverénní stát – Edenie. Uznala ho OSN a většina významných států po celém světě. Desítky milionů lidí každoročně žádají o udělení občanství, ale jen nepatrnému zlomku vyhoví. Všichni si myslí, že jdou do ráje, jenže informací existuje jen poskrovnu. Na edenskou půdu nesmí vstoupit nikdo bez platného občanství, Plodiewského potomci veřejnosti neposkytují žádné informace s výjimkou tiskových zpráv, ty ale většinou postrádají jakoukoliv výpovědní hodnotu, Edenie nekomunikuje s okolním světem a neúčastní se mezinárodních vztahů ani obchodu. Tuto izolaci prezentují jako nutnost pro zachování svého životního stylu, nicméně...“

„Ano?“ povytáhl A. J. Holmes sotva viditelné obočí.

„Neubráním se jisté míře skepse. Čím víc se totiž něco navenek blýská, tím hůř to pod povrchem zapáchá. Víte, když to je tak dokonalá země, proč nikdo nesmí vědět ani to, z kolika ostrovů sestává? Kolik na nich žije lidí? Jakým způsobem funguje jejich ekonomika, když jsou uzavřeni do sebe jako do neproniknutelné bubliny? Co jejich lékařství, školství, soudní systém? Napadají mě stovky zásadních otázek, ale kromě oficiálního mediálního obrazu neexistují žádná relevantní data, svědectví, dokumenty... A jako investigativní reportér se nespokojím s jediným zdrojem, pokud si chci vytvořit solidní úsudek.“

„O tom, na jakých principech stojí jejich společnost a ekonomika, se přece netají,“ nadhodil starý pán a David zachytil v chraplavém tónu cosi potutelného. Se zájmem se podíval na hostitele, který nyní nevypadal ani zdaleka tak křehce a zranitelně jako na počátku hovoru. Vyzařovala z něj až divošská energie. Davidovi došlo, že na Edenii něco ví – něco, co by se jejím představitelům nelíbilo.

„Plodiewski tvrdil, že chce vybudovat ideální společnost. Místo, kde bude fungovat přímá

demokracie, tak, jak ji predikoval Rousseau a jiní osvícenští filosofové. Věřil, že lidé nepotřebují vládu pevné ruky, jen určitou výkonnou složku. Všichni měli disponovat rovnými občanskými právy a o veřejných záležitostech se mělo rozhodovat hlasováním na sněmech či losem. Plodiewski odmítl i koncept peněz. Hlásal, že v jeho společnosti nebudou vůbec potřebné. Každý bez rozdílu původu či schopností dostane práci, bydlení, jídlo i ošacení. Určitě ho nesmírně silně ovlivnila traumatická válečná zkušenost. Na druhou stranu...“

„Pochybujete...“

„Hovoříme o ideách, ne o reálném světě. Je to pěkná utopie, která se hezky vyjímá na stránkách filosofických knih a úžasně se o ní rokuje v debatních kroužcích na vysoké škole, ale ještě nikdo ji nepřetavil do praxe. Proč ne? Vždyť pokusy existovaly napříč staletími a zkrachovaly do posledního. Zdá se, že z nějakého důvodu lidé prostě nejsou schopni takového života. Třeba by to fungovalo v nějaké malé skupině deseti, sta, možná tisíce lidí, ale celá země? Stát bez vládnoucí vrstvy a třídních rozdílů? Nic takového za pět tisíc let nežilo jinak než v něčích myšlenkách. A najednou...“

„...najednou někdo přijde a tvrdí, že takový stát existuje už více jak půl století, ovšem odmítá o tom poskytnout jiný důkaz než své čestné slovo. Odmítnou veškeré návštěvy s odůvodněním, že jejich způsob života je možný jen bez cizího vměšování. Nepřijde vám to divné?“

„Jediné, co mi momentálně přijde divné, je fakt, jak rychle se vám zde odpařuje alkohol,“ zamžikal David víčky. Skutečně vyprázdnil celou karafu? Na začátku se hladina pohupovala téměř v polovině a nyní se stydlivě krčila u dna. „Možná by mi neuškodil pro změnu hlt vody.“

„To se dá zařídit,“ přikývl starý pán a přivolal tlačítkem služebnou. Když je půvabná dívka s hispánskými rysy obsloužila, poručil jí ještě otevřít okno.

„Ale pan doktor-“

„Neplatím vás za řeči a už vůbec ne za odmlouvání! Miluju vůni deště! Chci ji nasát ještě předtím, než umřu! Tak okamžitě otevřete to zpropadené okno a zmizte!“

David scénu mlčky přešel. Starý pán ho požádal o chvilku strpení a jiným tlačítkem na pracovním stole se spojil s majordomem. „Bruci, vyhoď okamžitě tu novou holku. V tomhle domě za dvě stě let jeho existence nebyl nikdy trpěn personál,